

Paul Biegel

De rover Hoepsika

Speciale opdracht

De rover Hoepsika had geen moeder meer.
Daar moest hij wel eens om huilen – als rover –
want toen zijn moeder nog leefde, was hij een braaf jongetje.
Een heel braaf jongetje op keurig gepoetste schoentjes
en in witte sokjes waar nooit een vlek op kwam.
Maar de dag waarop zijn moeder stierf
was Hoepsika rover geworden, ineens.
Hij kocht een paard en laarzen met zilveren sporen,
en galoppeerde luid zingend de landweg op,
bang voor niks en niemand.
‘Ik ben rover!’ riep hij, en nam beleefd zijn hoed af voor
iedereen die hij tegenkwam.
Behalve wanneer het een koets vol rijke mensen was.
Dan wierp Hoepsika een lasso over de kop van de koetsier,
trok hem van de bok in het zand, sprong in volle galop
van zijn eigen paard op het voorste paard van de koets
en leidde het hele span naar een stille plek.
Daar hield hij halt, opende de deur van de koets,
nam beleefd zijn hoed af en zei:
‘Goedemiddag dames en heren, uw geld alstublieft.’
Hij zei nooit *‘je geld of je leven’*
want levens wou Hoepsika niet,
en je zeggen tegen vreemde mensen was niet beleefd.
Meestal waren de rijke koetsrijders zo geschrokken
dat ze meteen hun volle beurzen aan Hoepsika gaven,
maar soms probeerde een van de heren dapper te zijn
en begon te vechten.
De rover Hoepsika moest daar altijd om lachen.
‘Hoeps!’ riep hij dan, en met een bliksemsnelle beweging
zwaaide hij zo’n heer hoog in een boom.

En als daarbij diens hoed afviel,
raapte Hoepsika die hoed op en wierp hem behendig terug
op het hoofd van zo'n heer tussen de takken.
'Houdt u hem toch op, mijn waarde,' riep hij dan.
'Zo beleefd hoeft nu ook weer niet.'
De geldbuidels nam hij altijd met een keurige buiging
in ontvangst.
'Dank u zeer, dank u, dank u,' zo klonk zijn roversstem,
alsof hij een collecte hield voor een goed doel.
Soms wierp Hoepsika de buidels speels in de lucht,
met twee of drie tegelijk ballend, en ving ze rinkelend op.
'Een aardig sommetje lijkt me,' merkte hij wel eens op,
en de dames kregen een kushand van hem.
Daar werden ze hoogrood van, of ze vielen flauw.
'Ik bijt uw vingers niet af, hoor,' riep Hoepsika,
zo'n dame opvangend. 'Ik hoef alleen maar uw gouden ring,'
voegde hij er troostend aan toe. 'U kunt zodadelijk
uw reis voortzetten. U hebt uw hele leven toch nog?'
Hij nam zelfs de moeite zo'n koets te keren,
wat dikwijls een heel gedoe gaf met al die paarden,
maar altijd wanneer de koetsier
na zijn val van de bok eindelijk aan kwam strompelen,
omdat hij de sporen had gevolgd,
stond de koets gereed voor vertrek.
Hoepsika was dan al in galop verdwenen,
op weg naar zijn geheime huis waar hij erg eenzaam woonde
en dadelijk in snikken uitbarstte
voor het portret van zijn moeder.
'Ach moedertje, ach moedertje, ik heb het weer gedaan,
ik ben weer slecht geweest, kijk eens hoeveel?'
En onder de ogen van het portret
schudde hij de buidels leeg en telde de gouden florijnen
en zilveren dukaten bij elkaar op. 'Honderddrieëntwintig!'

snikte hij, ‘wat erg, wat erg, ik ga ze dadelijk terugbrengen.’
Maar onderweg moest Hoepsika toch eerst iets kopen:
iets lekkers om te eten en iets moois
voor in zijn eenzame huis, en de rest van het geld
gaf hij aan bedelaars en andere stakkerds van het dorp.
Zo ging het elke dag.
Zingend reed hij uit, in galop over de landweg,
nam beleefd zijn hoed af voor iedereen
en overviel de rijke koetsen.
Maar op een keer, toen hij het weer had gedaan
en bezig was de koets met zes paarden te keren,
opdat de beroofde reizigers hun tocht
met het leven dat ze nog bezaten konden voortzetten,
riep een van de beroofde heren: ‘Hé jij, luister eens?’
Hoepsika draaide zich om. ‘U bedoelt u?’
‘Vooruit dan maar, u,’ zei de heer.
‘Zoudt u niet een heleboel geld willen verdienen?’
‘Verdienen?’ vroeg Hoepsika. ‘Stelen is veel leuker.
Ik bedoel... o moedertje, moedertje!’ Hij begon te snikken.
De heer begreep het niet, maar hij zei:
‘U kunt wat verdienen door iets te stelen.’
De rover Hoepsika droogde onmiddellijk zijn tranen.
‘Hoe dat zo?’ vroeg hij.
De heer nam Hoepsika even apart achter een eik.
‘Luister,’ sprak hij, ‘u bent een zeer behendig rover.
U moet voor mij stelen, niet *iets*, maar *iemand*.’
‘Hoezo zegt u?’ vroeg Hoepsika.
De heer pinkte een traan weg. ‘Mijn dochter,’ sprak hij,
‘mijn mooie dochter Josefine is weggelopen
en in handen geraakt van een schurk
die haar het vuile werk in zijn huishouden laat doen.’
Een tweede traan welde op in het oog van de heer.
‘De schurk!’ riep Hoepsika. Ook hij begon te wenen.

‘Zeg mij waar hij woont, en ik steel uw dochter terug.’
‘Heb dank,’ antwoordde de heer.
‘De schurk woont in de onneembare burcht IJzergreep.
Als u haar thuisbrengt, ontvangt u duizend gouden florijnen.’
‘Top,’ zei Hoepsika, en zijn hoed afnemend
galoppeerde hij naar zijn eenzame huis.
‘Moedertje, ik ga eerlijk worden!’ riep hij naar het portret.
Maar de ogen staarden hem aan alsof ze bang waren,
bang voor het woord IJzergreep.

De burcht IJzergreep

‘Moedertje, wees maar niet bang,’ riep de rover Hoepsika.
Hij smeerde vijf boterhammen met kaas en één met jam,
poetste zijn laarzen met de zilveren sporen tot ze blonken,
nam het portret van de muur en zei: ‘Kom maar mee,
dan kun je zien hoe ik het doe.’
En met het portret onder zijn arm
galoppeerde hij de landweg op, luid zingend
en zijn hoed afnemend voor iedereen die hij tegenkwam.
‘Wacht even,’ mompelde hij na een uur.
‘Ga ik wel de goede kant op?’ Want die burcht IJzergreep
kon noord of oost liggen, zuid of west.
Hij vroeg het aan een boer,
maar die wist het niet.
Hij vroeg het aan een vrouw,
die wist het ook niet.
Hij vroeg het aan een heer,
maar die holde weg.
‘Nu nog een aas,’ dacht Hoepsika,
en er kwam ook iets wat in de verte op schoppen aas leek:
een hoge zwarte koets.
‘Let op, moedertje,’ zei Hoepsika.
Hij hing het portret aan een boomtak,
en toen de koets voorbij kwam,
gooide hij zijn lasso over de kop van de koetsier,
trok hem van de bok in het zand,
sprong op het voorste paard van het span, liet halt houden,
opende het portier en zei: Dames en heren uw...’
De rijke reizigers haalden hun geldbuidels al te voorschijn.
Ze kenden Hoepsika, maar de rover zei:
‘Nee nee, vandaag geen geld.’

